

Aflevering 36:

Hoe bijzonder is dít! Oud-leerlingen die hun herinneringen aan het papier hebben toevertrouwd. Mooie verhalen, dierbare momenten en ontroerende woorden. Brigitte Peeters, Jelle Spijker, Sandra van Dieten (leerlingen Maaslandcollege van 1985 tot 1990) en Sandra Spijker hebben de moeite genomen om deze aflevering te schrijven. Héél bijzonder. Hoe het ruim dertig jaar geleden echt was!

Geert Arts, november 2021

Spieken door het sleutelgat van de t-tuin ofwel... wat er werkelijk gebeurde in dat donkere rookhol

Jelle: Wat wij liefkozend de t-tuin noemden was een geschenk van de koude oorlog, gebouwd in het geval dat de Russen kwamen. Die kwamen er nooit. Maar bovenbouwers wel. De t-tuin was er al toen ik op het Maasland kwam in 1985 en was er nog steeds toen ik wegging in 1990. Wel zo fijn eigenlijk, dat houdt de herinneringen in mijn hoofd mooi in stand. En dat zijn er een hoop.

Git: Ik heb werkelijk geen idee hoe ik in de t-tuin verzeild ben geraakt en wanneer precies. Wat ik me wel heel goed herinner is dat het mijn redding was: die vriendschap, acceptatie en de ontzettende lol die we er hadden. In de eerste jaren van het Maasland voelde ik me een buitenstaander namelijk. Bijna alle meisjes zaten op dansles en vonden mode en make-up leuk. Waren verliefd op popsterren uit de Hitkrant en schein op over hoe vaak ze met een jongen waren “mee-geweest”. En ik snapte daar helemaal niks van... In de 2de klas werd ik dan ook ontzettend gepest. Al deed ik mijn best met make-up en dansavonden: ik voelde me pas mezelf worden toen ik in de t-tuin mensen ontmoette, die totaal zichzelf durfden te zijn. Al zag ik eruit als de (sneue) vrouwelijke versie van Robert Smith van The Cure: de mensen in de t-tuin zagen mij zoals ik bèn.

Jelle: De eerste paar jaar durfde ik niet in de t-tuin te komen. Met stuurse blikken van oudere T-tuiners werd het al snel duidelijk dat ik daar niet gewenst was op die leeftijd. Pas vanaf 3 havo ben ik me voorzichtig gaan mengen tussen de bovenbouw leerlingen waar ik tegenop keek, mede omdat ik er wat ouder uitzag dan dat ik was.

Rooie San: Ik weet niet meer wanneer ik voor het eerst het lef had om de trappen naar de t-tuin af te dalen. Maar ik weet nog wel dat toen ik eenmaal deze horde had genomen ik vrij snel ervan overtuigd was dat ik op een dag lid zou worden van het t-tuinbestuur. De uitverkorenen!

10 mensen die het recht hadden om de sleutel van de loeizware metalen toegangspoort uit het hok van Goofy (conciërge Frans Govers) te grissen, 10 mensen die het recht hadden om de muziek te draaien, 10 mensen die het recht hadden om achter de bar te komen om koffie, thee en fris te serveren. En ja, deze 10 mensen hadden ook corveeplicht, elke dag, om de kelder aan te veegen en de rommel op te ruimen. Maar dat was een kleine prijs voor zoveel macht. In 4 havo was het eindelijk zover.

Jelle: Het is 1987. De wiskundeles van Astrid Coumans is bijna voorbij. Ongeduldig kijk ik op m'n horloge. We zitten in de meest westelijke klas van de 'oudbouw', zo heette dat toen. De kozijnen zijn van metaal en er is enkel glas. Op koude dagen kan je de tocht voelen. Eindelijk gaat de bel. Ik klap m'n boeken in elkaar en schuif ze in mijn schooltas terwijl ik de klas uitloop en me zo snel mogelijk naar de trap begeef voordat 'ie verstopt raakt met brugpiepers. Onderaan de trap gooi ik mijn tas op de hoop die er al ligt. Met het grote van Halen logo op de achterkant heb ik 'em straks zo weer gevonden. Ik loop langs het kantoortje van conciërge Frans 'Goofy' Govers en steek een arm om de hoek van het kantoor om de lange sleutel van de t-tuin van het haakje te vissen. Verschrikt kijkt Goofy op van zijn papieren om meteen zijn hoofd weer te laten zakken als hij ziet dat ik het ben.

Sinds kort zit ik in de t-tuin commissie en nu ben ik één van de uitverkorenen om in Goofy's kantoor de sleutel te mogen komen halen. Iets waar ik sinds de brugklas van gedroomd had. Dan had je het toch wel gemaakt op school, dacht ik toen.

Met de sleutel in mijn hand, met een blok hout er aan slingerend, opdat je 'em niet zou verliezen, loop ik de voordeur uit en draai ik linksaf naar het nauwe trapje naar beneden, half verscholen tussen de struiken en wat ogenschijnlijk nergens naar toe gaat. Mijn komst wordt verwelkomd door een paar leerlingen die al stonden te wachten, totdat eindelijk iemand met de sleutel op kwam draven. Ik loop de trap af en schop de bladeren opzij die zich altijd ophoopten onderaan de trap en voor de deur. Ik steek de sleutel in het slot en draai het moeizaam met mijn hele onderarm totdat ik 'KLONK' hoor. Vervolgens hang ik met mijn hele gewicht achterover om de massief stalen deur in beweging te krijgen.

Rooie San: In de t-tuin groeiden vriendschappen, ontstond mijn eerste verkering met Jelle, draaiden we elke nieuwe plaat totdat iemand dreigde hem kapot te smijten, omdat ze nu wel eens iets anders wilde horen. En rouwden we om het verlies van de

18-jarige leerling en onze vriend Arno van den Berk. Slachtofferhulp avant-la-lettre. Dat deed Creyghton (de rector) goed. Toen Arno overleed kregen we toestemming om twee dagen ongestoord de t-tuin open te gooien en lessen te missen. Ik heb nooit beseft dat zijn kamer pal boven de t-tuin lag en hij ook deze dagen al het metal geweld over zich heen heeft laten komen zonder te klagen.

Jelle: De deur zwaait langzaam open en ik duw hem zo ver mogelijk verder open. Achter me dringen een paar leerlingen zich al aan. Mijn hand valt op het lichtknopje van de hal. Ik draai rechtsaf de hoofdruimte in en loop op de tast naar de bar om daar de andere lichten aan te doen. Er hangen wat spotjes boven de bar, en over de weinige TL buizen aan het plafond is gekleurd folie geschoven. Omdat de muren zwart zijn geschilderd en er maar weinig buitenlicht binnen komt is het er een donkere bedoening. En zo willen wij het ook. Als je licht wilt ga je maar in de aula zitten. Achter de bar door loop ik naar het DJ hokje. Ik zet de stereo aan en zet een LP van The Cult op. She Sells Sanctuary is altijd een makkelijke keus. Groepjes leerlingen gaan in donkere hoekjes zitten om bij te praten. Sommigen komen naar de bar om een plastic bekertje fris te kopen.

Blonde San: 1987. Het is vrijdagmiddag als ik op mijn fiets zit, onderweg naar het Maaslandcollege. Kortgeleden heb ik Marc leren kennen via een vriendinnetje. Marc is U2 fan, net als ik en hij heeft me uitgenodigd om naar de t-tuin te komen. Ik vind het wel erg spannend want buiten Marc ken ik daar niemand. Ik zet mijn fiets tegen het muurtje aan de voorkant en loop langzaam de trap af, zoals mij is uitgelegd. De deur gaat open omdat er leerlingen naar buiten komen en dus ga ik naar binnen. Ik kom binnen in een donker hol met allemaal onbekende gezichten. Ik kijk om me heen en al snel zie ik Marc met zijn zwarte U2 trui en blonde lange haren.

Hij stelt me voor aan Stompje, Stoffel, Jelle, Sandra en ongetwijfeld aan nog een aantal anderen. Het is erg gezellig in de t-tuin met leuke muziek. Dit is iets wat

ik niet ken van mijn eigen school. Daar val ik een beetje uit de toon met mijn gebreide truien en "alternatieve" muziek. Ik merk dat ik me meteen thuis voel bij de t-tuiners.

Rooie San: Het was ons huis, weg van huis. Elke ochtend fietste ik in alle vroegte alleen naar Oss om voor de les mijn vrienden te begroeten in de t-tuin. Na de les bleven we plakken om met elkaar te hangen, totdat Goofy ons met een gemoedelijk gebaar maande dat het tijd was om naar huis te gaan. Bij de meeste vrienden ben ik

zelden of nooit thuis over de vloer geweest. De t-tuin was ons thuis. Op zaterdag troffen we elkaar in de stad en 's avonds in het Kaatje. En dan een hele zondag alleen, totdat het weer tijd was om op de fiets te stappen.

Git: Ook ik zorgde ervoor dat ik om 8.00u op school was, zodat ik de t-tuin kon openen. Of als Sandra me voor was geweest, dat we muziek opzette. Ook tijdens lesuitval schoot ik de t-tuin in waar bijna altijd wel iemand was. Nog steeds studeer ik gemakkelijker met muziek aan en word ik blij als ik typische t-tuin-muziek hoor. Madness, U2, Van Halen en Black Sabbath. Runnin' with the devilllllllllll! Lekker!

Blonde San: Opeens voelde ik dat er iemand aan de capuchon van mijn jas trok. Een (in mijn ogen) wat oudere man kijkt mij aan en zegt: "Volgens mij hoor jij hier niet thuis" en vervolgens loopt hij met mij aan mijn capuchon naar buiten. Deze man blijkt Frans te heten, in de wandelgangen, "Goofy". Als Goofy uit mijn gezichtsveld verdwijnt daal ik de trap weer af.

Rooie San: In al die jaren is er nooit één leraar of conrector in de kelder geweest. Goofy had het alleenrecht om ons met een vaderlijk toezienend oog in de gaten te houden, bij te sturen en tot opruimen te manen. Als de stapel met kratten lege flessen te gortig werd, ging hij met ons naar de supermarkt om ze in te wisselen en van het statiegeld weer een nieuwe voorraad fris te halen. En met enige regelmaat verwijderde hij Sandra Spijker uit de kelder, omdat zij geen leerling van het Maasland was. Wetende dat ze er de volgende vrijdag toch weer zou zitten. Het was een spel wat we met elkaar speelden. God wat houd ik van die man! Dit jubileumboek bevat toch wel een ode aan Goofy mag ik hopen?

Blonde San: Die exercitie hebben Frans en ik nog tot vervelens toe herhaald, tot hij zich er bij neer had gelegd dat het geen zin had mij telkens weer te verwijderen. Uiteindelijk verwelkomde hij mij zelfs op vrijdagmiddag.

Jelle: Ik pak m'n pakje Brandaris en begin een shaggie te rollen. Als ik om me heen kijk zie ik de rommelige vloer en ik bedenk me dat we strakjes wel even moeten vegen voordat we naar huis gaan, er liggen peuken op de vloer. Ik flip m'n zippo open neem een eerste hijs sinds de lunchpauze. Ik geniet even van een stil moment en wacht tot m'n vriendin komt.

Rooie San: De t-tuin, de schoolkrant, de doka-club en de tekenclub waren mijn leven. De lessen slechts bijzaak. De bel het belangrijkste signaal van de dag. Zodra deze ging stormde ik de klas uit, om als eerste bij de sleutel te zijn. Onze tassen smeten we op de grond bij de trap in de hal, want overbodige bagage. Zodra hij weer ging deden we zogenaamd heel veel moeite om iedereen op tijd uit de t-tuin te krijgen... "Sorry meester dat ik te laat ben, ik moest de t-tuin afsluiten en kreeg de mensen niet weg..." Gelukkig haalde ik prima cijfers en had ik ook met alle leraren een unieke klik. Ik kon een potje bij ze breken.

Git: Van de leraar Engels (Evert van Dijk) mocht ik ook in de t-tuin lezen in de Engelse boeken. Hij wist dat ik sneller las dan de anderen en me kapot ergerde aan het gehakkel van sommige klasgenoten (sorry guys! 😊) en dus verslond ik menig boek in een hoekje van de kelder.

Jelle: De t-tuin commissie leden beginnen zich rond de bar te verzamelen. Hopelijk is straks de groep compleet want er is werk te doen. De commissie krijgt om de zoveel tijd geld om nieuwe Lp's te kopen, en zo dadelijk gaan we stemmen welke dat zullen gaan worden. Ik heb me er maar bij neergelegd dat het waarschijnlijk Joshua Tree zou worden. U2 is erg populair in de t-tuin. Ik zie met regelmaat zelf gebreide U2 truien door de t-tuin lopen.

Mooi dat Sandra ook in de t-tuin commissie zit, kunnen we misschien samen spannen om Appetite for Destruction ook op het LP lijstje te krijgen. Een album van een nieuwe band waar nog weinig mensen van gehoord hebben. Ik denk dat Guns 'n Roses het nog ver gaat schoppen.

Git: Ik bemoeide me nauwelijks met de platen die we aanschaften, maar heb wel een elpee mogen uitzoeken, toen ik in 1989 van school ging. Die ik thuis alsnog grijs draaide omdat ik de t-tuin zo mistte.

Jelle: Daar komt Sandra binnen met haar henna rooie krullen. Ik grijns me gelukkig in onze donkere, rokerige limonade kroeg onder onze school.

Rooie San: Hebben we die plaat van Guns 'n Roses eigenlijk nog door de stemming gekregen Jelle?

Blonde San: Marc werd mijn eerste liefde en de vrijdagmiddag een vaste t-tuin middag waar ik met heel veel plezier op terug kijk.

Rooie San: Over terugkijken gesproken... Toen ik aan de beurt was voor mijn mondeling eindexamen Nederlands wist Jan Lemmens dat ik alle boeken gelezen had en super samenvattingen had om alle mogelijke vragen vlekkeloos te tackelen. Na twee formele boekenvragen, gooide hij zijn pen en papier weg, schoof zijn stoel

wat naar achteren en ging met zijn armen over elkaar er eens lekker voor zitten. “Vertel me nu eens Sandra, vertel me nu eens over de t-tuin. Wat gebeurt daar allemaal? Roken jullie daar inderdaad wiet? Heeft die Palestijnse sjaal om je nek een speciale betekenis? Omdat je hem paars hebt geverfd? En wie heeft nu verkering met wie? Vertel het me allemaal.” Ik schoot in de lach en heb voor hem een tipje van de sluier opgelicht. Het leverde ons een heerlijk roddelgesprek en mij een mooie acht op als eindcijfer.

Git: September 2021. Op de laatste vrijdag voordat het nieuwe schooljaar aanbrak, was ik met Sandra bij het Maasland College. Een trip down memory lane, want we zijn inmiddels beiden bijna 50 jaar en ik woon al 25 jaar om de hoek van het Maasland.

Rooie San: Ho, ik moet nog 49 worden!

Git: We stonden dus wat melige foto's te maken bij de trap van de t-tuin, waar we zoveel onvergetelijke herinneringen hebben gemaakt.

Rooie San: Na onze examens en de nodige feesten zijn we allemaal op onze eigen manier uitgevlogen. Mijn verkering met Jelle was over. En volgens mij duurde die van Marc en Sandra ook niet meer heel lang. Wij hebben elkaar jarenlang niet gezien.

Git: Het gesprek kwam op het jubileumfeest en de oproep, die ooit in de krant stond om verhalen over de t-tuin aan te dragen. We trokken de stoute schoenen aan en liepen de hal in van de oudbouw, waar we de interim-rector tegenkwamen. Conciërge Gijsje kwam erbij, die ons met veel passie de school liet zien en onze verhalen aanhoorde.

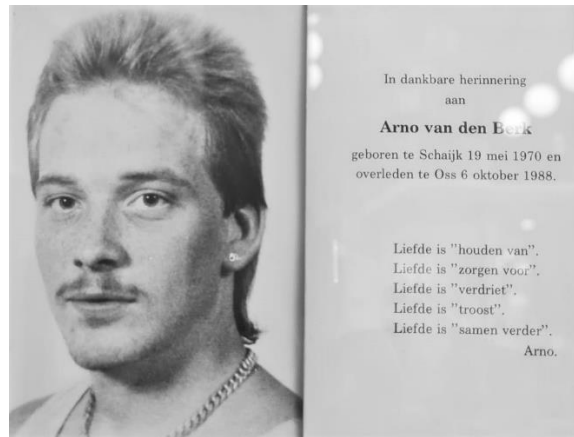

Rooie San: Wat een topper die Gijsje!

Git: En toen we daar rondliepen, kwamen er zoveel verhalen bovendien. Over de schoolkrant, waarvoor ik vanaf de brugklas in de redactie zat. Bepaalde leraren die een onuitwisbare indruk hebben gemaakt op ons. Onze vriendschappen en de achtbaan aan emoties waarin we zaten. Het deed

me goed om te zien dat er nog steeds kaartjes hangen van leerlingen en leerkrachten, die overleden zijn. Ook Arno's kaartje hangt er nog: zijn overlijden heeft diepe indruk op ons allemaal gemaakt en we draaien allemaal nog wel eens “War of the worlds” van Jeff Wayne. Dit was het favoriete album van Arno en op zijn uitvaart draaiden ze er stukken van. De ouders of vrienden van Arno hebben de elpee voor ons op cassettebandjes gezet. Telkens als ik die muziek hoor, denk ik aan hem. De jongen, die eruit zag als een “Johnny” met zijn BMX-brommer, altijd lachte en

vriendelijk was. En net zo graag met populaire jongeren omging als met ons (alto's en metal heads). Mooie vent was het!

Rooie San: De t-tuin was een plek waar de weirdo's, alto's, loners en metalfans elkaar vonden en vriendschappen voor het leven sloten.

Git: De vrienden van toen hoef ik niet allemaal te missen: er is een klein groepje overgebleven, dat elkaar af en toe nog ziet. Een paar jaar geleden kwamen we allemaal weer eens bij elkaar in café 't Kaatje, na elkaar ruim 20 jaar niet gezien te hebben. We voelen geen spijt om wat we gemist hebben van elkaars levens. Dat kun je elkaar vertellen. We voelen nog steeds wél die verbondenheid, die begon in de t-tuin. En daar ben ik heel erg blij mee!

Rooie San: Verschillende vriendschappen bleken inderdaad voor het leven. Met tussenpozen zien we elkaar nog steeds. Elke twee jaar als Jelle uit Canada overkomt, organiseren we sowieso een mini-reünie. Bijzonder genoeg was dat net nu.

Blonde San: Aan die periode hield ik een vriendin voor het leven over en een club lieve mensen die ik onregelmatig zie, hoewel, in ieder geval elke twee jaar tijdens een mini reünie.

Git: De deur van de t-tuin kan helaas niet meer open, maar gelukkig hebben we nog honderden mooie herinneringen!

Rooie San: Gijsje heeft beloofd de deur te fixen als er een jubileumfeest komt. Dus we gaan er zeker nog een keertje nostalgisch zitten wezen.

Git: Dank je wel Maaslandcollege, voor de ruimte die je ons gaf. Letterlijk, figuurlijk en onvergetelijk!

Brigitte Peeters, Jelle Spijker, Sandra van Dieten (leerlingen van 1985 tot 1990)

En Sandra Spijker (geen leerling, geen familie, wel frequent bezoeker) 1987-1990

Naschrift: In 1990 werd de t-tuin door een flauwe list van de school rookvrij. Dat haalde de magie van de t-tuin weg. Aan alle leerlingen na ons: het spijt ons dat het ons niet is gelukt dit besluit tegen te houden. Dit is wat wij ervan vonden en wat er over in de krant verscheen....

